

Św. Gabriela Archanioła - 29 września (II)

Zwiastun rodzącego się życia.
Godność każdego dziecka

29-09-2024

30.1 Archanioł Gabriel zjawia się ludziom, aby przekazać im Słowo Boże. Jego imię oznacza *Sługa Boży*, a także *Bóg okazał się silny* czy też *Moc Boża*. Zjawia się jako posłaniec przynoszący miłe wieści. Przede wszystkim Bóg powierza mu przekazanie najradośniejszego

spośród wszystkich przesłań, nowiny o Wcieleniu Syna Bożego. W Starym Testamencie zapowiedział już prorokowi Danielowi czas nadejścia Mesjasza (por. *Dn* 8, 15-26; 9, 20-27). Najświętszej Maryi Pannie przekazuje ze strony Boga niewypowiedzianą tajemnicę Wcielenia Jego Syna, które ma się dokonać w Jej przeczystym łonie (por. *Łk* 1, 26-38). „Dlatego do Maryi Panny nie został posłany jakikolwiek anioł, lecz Gabriel, gdyż orędzie o tak wielkiej wadze wymagało, aby je przekazał anioł najwyższej kategorii (...). Do Maryi został wysłany Gabriel, którego imię oznacza *Moc Boża*, gdyż miał zapowiedzieć Tego, który pomimo niepozornego wyglądu przewyższał Księżstwa i Moce. Było więc naturalne, ażeby ten, który jest mocą Bożą, zapowiedział nadejście Tego, który jest Panem zastępów i zwycięzcą wszystkich walk”^[1].

Jego słowa powtarzane są niezliczoną ilość razy w pozdrowieniu Najświętszej Maryi Panny, które już nie będzie miało końca: *Zdrowaś Maryjo, łaski pełna, Pan z Tobą. Błogosławionaś Ty między niewiastami...* – mówimy do Niej codziennie w modlitewnej zażyłości.

30.2 Św. Gabriel zapowiedział również Zachariaszowi narodzenie Jana Chrzciciela. Zwiastuje mu: *Nie bój się, Zachariaszu! Twoja prośba została wysłuchana: żona twoja Elżbieta urodzi ci syna, któremu nadasz imię Jan (Łk 1, 13). Uprzedza go ponadto o trzech powodach radości z powodu narodzenia Jana: Bóg użyczy mu nadzwyczajnej łaski i świętości; będzie narzędziem zbawienia wielu ludzi i całe jego życie będzie poświęcone przygotowaniu nadejścia oczekiwanego Mesjasza.*

Archanioła Gabriela znamy z jego związków z rodzącym się życiem: w sposób nadzwyczajny i tajemniczy w cudzie, którego Duch Święty dokonał w łonie Maryi, a także w cudowny sposób w wypadku Jana. Kiedy potem, po przekazaniu swego orędzia, żegna się z Zachariaszem, mówi mu: *Ja jestem Gabriel, stojący przed Bogiem. I zostałem posłany, aby mówić z tobą i oznajmić ci tę radosną nowinę* (Łk 1, 19). Dzieci zawsze są dobrą nowiną, w której Bóg interweniuje bezpośrednio. *Będzie to dla ciebie radość i wesele; i wielu cieszyć się będzie z jego narodzin* (Łk 1, 14). Św. Ambroży następująco komentuje te słowa: „w tekście tym wzywa się świętych, aby się cieszyli z narodzenia swoich dzieci i zwraca się uwagę rodzicom na obowiązek dziękczynienia Bogu: niemałym dobrodziejstwem od Pana są dzieci, które poszerzają rodzaj ludzki i są spadkobiercami rodziny”^[2]. *Święta Rodzina z Nazaretu oraz rodzina*

Elżbiety i Zachariasza zaczęły nowe życie, kiedy Archanioł przekazał im orędzie Boże. Może on być wielkim orędownikiem przed Bogiem dla wielu małżeństw, które pragną otrzymać błogosławieństwo Boże w nowym dziecku bądź już je otrzymało.

„Z samej zaś natury swojej instytucja małżeńska oraz miłość małżeńska nastawione są na rodzenie i wychowywanie potomstwa, co stanowi jej jakoby szczytowe uwieńczenie. Dzieci też są najcenniejszym darem małżeństwa i rodzicom przynoszą najwięcej dobra”^[3]. Każda istota ludzka, która przychodzi na świat, przynosi z sobą przeznaczenie Boże. „Rzeczywistość istoty ludzkiej przez całe jej życie, przed narodzeniem i po narodzeniu, nie pozwala mówić ani o zmianie natury, ani o stopniowym wzroście wartości moralnej, posiada ona bowiem pełną kwalifikację antropologiczną i etyczną. A zatem

embrion ludzki od samego początku ma godność właściwą osoby”[4].

Dlatego rodzice są współpracownikami Boga i szafarzami źródeł życia, które zostały im dane przez Boga, żeby mieli dużo dzieci na ziemi, żeby je kochali, służyli im i mogli osiągnąć życie wieczne.

Wobec agresywności kampanii skierowanej przeciwko życiu rodzice powinni być odpowiedzialni za swoje rodzicielstwo przed Bogiem, który często będzie domagał się od nich, aby tworzyli rodzinę wielodzietną, jeżeli na to pozwalają konkretne okoliczności osobiste i społeczne.

„Radość w rodzinie wymaga wiele zarówno od rodziców, jak i od dzieci. Każdy członek rodziny w szczególny sposób musi stać się sługą innych i dzielić z nimi ich ciężary. Każdy musi wykazać zainteresowanie nie tylko swym własnym życiem, lecz także życiem innych członków rodziny: ich potrzebami, ich nadziejami, ich ideałami. Decyzji co do liczby dzieci i

wymaganych poświęceń nie można podejmować mając na uwadze tylko zwiększenie własnych wygod i zapewnienie sobie spokojnej egzystencji. Zastanawiając się nad tą sprawą w obliczu Boga, przy pomocy łask płynących z sakramentu, rodzice, kierowani nauczaniem Kościoła, powinni pamiętać, że mniej ważne jest pozbawienie ich dzieci pewnych wygod czy korzyści materialnych niż pozbawienie ich obecności braci i sióstr, którzy by im pomagali wzrastać w człowieczeństwie i doznawać piękna życia we wszystkich jego okresach i całej jego różnorodności”^[5].

Już tutaj, na ziemi, Pan wynagradza tę wielkoduszność, która jest owocem poznania i wypełnienia woli Bożej w tym zakresie i każdym innym. Nie należy zapominać, że małżeństwo jest drogą boską, wielką i cudowną, i jak wszystko, co w nas Boże, ma konkretne wyrazy odpowiedzi na

łaskę, wielkoduszności, poświęcenia, służby. „Małżeństwo jest drogą świętości, nawet wtedy, gdy staje się drogą krzyżową”^[6].

30.3 „Pismo święte oraz tradycyjna praktyka Kościoła widzą w rodzinach wielodzietnych znak Bożego błogosławieństwa i wielkoduszności rodziców”^[7]. Nie ma większej radości w rodzinie od przybycia na świat nowego dziecka – nie ma większego Bożego daru. Taka jest od samego początku niezmienna doktryna Kościoła, którą wszyscy mamy przekazywać. Zawsze spełniają się słowa Archanioła: *Będzie to dla ciebie radość i wesele; i wielu cieszyć się będzie z jego narodzin*. Cywilizacja chrześcijańska jest cywilizacją życia, które jest „bezcenne, ponieważ jest darem Boga, którego miłość jest nieskończona; a kiedy Bóg daje życie, daje je na zawsze. Życie ludzkie jest bezcenne także dlatego, że jest owocem miłości (...). Wielkie

niebezpieczeństwo dla życia rodzinnego – w łonie każdego społeczeństwa, którego bożkami są przyjemność, wygoda i niezależność – polega na tym, że ludzie zamykają własne serca i stają się samolubni”^[8], że wolą nieco więcej dobrobytu materialnego od radości wydania na świat dzieci i wychowania ich, aby byli dobrymi obywatelami i dobrymi dziećmi Bożymi. Św. Josemaría przypominał: „Każde dziecko, które daje wam Bóg, jest wielkim błogosławieństwem Boskim, nie bójcie się dzieci!”^[9].

Archanioła Gabriela, który zwiastował Najświętszej Maryi Pannie radość przyjścia na świat Życia, prosimy o siłę do pełnego radości apostołstwa życia, do wielkoduszności. „Kiedy będzie atakowana świętość życia przed narodzeniem – powiedział Jan Paweł II – będziemy się temu przeciwstawiać i głosić, że nikt nie

ma władzy niszczenia
nienarodzonego życia. Kiedy będzie
się traktować dziecko jako ciężar lub
patrzeć na nie jedynie jako na środek
do zaspokojenia potrzeb
emocjonalnych, będziemy się temu
przeciwstawiać i przypominać, że
każde dziecko jest jedynym i
niepowtarzalnym darem Boga i ma
prawo do kochającej i zjednoczonej
rodziny. Kiedy dla ludzkiego egoizmu
będzie się porzucać instytucję
małżeństwa albo sprowadzać ją do
czasowej, warunkowej umowy, którą
można łatwo zerwać, będziemy się
temu przeciwstawiać i potwierdzać
nierozzerwalność związku
małżeńskiego. Kiedy pod naciskiem
społecznym lub ekonomicznym
będzie zagrożona wartość rodziny,
będziemy się temu przeciwstawiać i
potwierdzać, że rodzina jest
niezbędna nie tylko dla prywatnego
dobra każdej osoby, lecz także dla
wspólnego dobra każdego
społeczeństwa, narodu i państwa.

Kiedy będzie się używać wolności dla panowania nad słabymi, dla marnotrawienia zasobów naturalnych i energii i dla pozbawiania ludzi możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb, będziemy się temu przeciwstawiać i potwierdzać wymogi sprawiedliwości i miłości społecznej. Kiedy będzie się porzucać w osamotnieniu chorych, starych lub umierających, będziemy się temu przeciwstawiać i głosić, że są oni godni miłości, opieki i szacunku”^[10].

Pan zechciał, abyśmy byli apostołami rzeczy pozytywnych, dobrych, miłych, *zło dobrem zwyciężając* (por. Rz 12, 21). Bądźmy w miarę możliwości, jak św. Gabriel, zwiastunami miłych wiadomości dla rodziny i świata. Jest przecież wielu takich, którzy się poświęcają szerzeniu zła. Włóżmy więcej starań w szerzenie dobra, poczynając od własnej rodziny. „Są dwa

podstawowe punkty w życiu
narodów: prawa dotyczące
małżeństwa i prawa dotyczące
oświaty; i tu dzieci Boże muszą być
stanowcze, walczyć dobrze i
szlachetnie, z miłości do wszystkich
istot”^[11] .

* Św. Gabriela Bóg wybrał, aby
zwiastował Najświętszej Maryi
Pannie tajemnicę Wcielenia Syna
Bożego. Wcześniej Pan posłał go do
Daniela, aby mu podał czas, w
którym ma się narodzić Chrystus, i
do Zachariasza, ażeby zapowiedział
mu narodzenie syna, Jana
Chrzciela. Archanioł Gabriel
związany jest z orędziami
mesjańskimi, a jego obecność w
Piśmie Świętym znamionuje pełnię
czasu. „Jedynie Gabriel – pisze św.
Bernard – spośród wszystkich
aniołów okazał się godzien
zwiastować Maryi plany Boga wobec
Niej i usłyszeć Jej *fiat*”. Anielskie
pozdrowienie skierowane do Maryi,

tak proste i tak pełne znaczenia:
„Bądź pozdrowiona, Maryjo, pełna
łaski”, stało się powszechną i
nieustającą modlitwą ludu
chrześcijańskiego.

Św. Gabriel był czczony w liturgii już
w pierwszych wiekach
chrześcijaństwa. W IX wieku jego
imię pojawia się na liście świętych
jako związane ze Zwiastowaniem;
czczono go 24 marca, w przeddzień
tej uroczystości. W 1921 roku
Benedykt XV nakazał obchodzić to
święto w całym Kościele. Obecnie
obchodzi się je 29 września, w
powiązaniu ze świętem Archaniołów
Michała i Rafała.

[1] św. Grzegorz Wielki, *Homilie na Ewangelie*, 34, 8-9.

[2] Św. Ambroży, w: *Catena aurea*.

[3] *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 1652.

[4] Kongregacja Nauki Wiary, Instrukcja dotycząca pewnych problemów bioetycznych *Dignitatis personae*, 8 IX 2008, 5.

[5] Jan Paweł II, *Homilia*, Capital Mall, Waszyngton, 7 X 1979.

[6] Tenże, *Homilia*, Stary Sącz, 16 VI 1999.

[7] *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 2373.

[8] Jan Paweł II, *Homilia*, Stary Sącz, 16 VI 1999, dz.cyt..

[9] Św. Josemaría Escrivá, *Kuźnia*, 691.

[10] Jan Paweł II, tamże.

[11] Św. Josemaría Escrivá, dz. cyt., 104.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/article/sw-
gabriela-archaniola-29-wrzesnia-ii/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/sw-gabriela-archaniola-29-wrzesnia-ii/)
(07-08-2025)